

[Aase Olesen]

Lovforslagets bestanddele går for det første på at ligestille kvinder navnemæssigt og for det andet på at forsøge at ligestille børn født i og uden for ægteskab med hensyn til retten til at få et af forældrenes slægtsnavne. I dag fødes op mod en tredjedel af samtlige børn uden for ægteskab. Jeg har tidligere her fra talerstolen gjort rede for, at det radikale venstre ikke ønsker at indføre ægteskabslignende regler for folk, der har valgt at undlade at gifte sig. Men vi ønsker, så langt det er muligt, at stille den part, der ikke har haft noget at skulle have sagt i denne sammenhæng, nemlig børnene, lige. Det er ikke muligt i alle tilfælde, men i de mange papirløse forældreskaber, der findes i dag, er der ingen grund til at forhindre, at forældrene kan give barnet enten faderens eller moderens navn på lige fod med ægtefæller.

De øvrige forslag er nærmest af, skal vi sige lovæstetisk art, og med forslaget om ændring af § 8 har vi gerne villet demonstrere – ikke andet – over for justitsministeriets lovkontor, at det faktisk er muligt at aflive denne juridiske »han« i lovgivningen, at udrydde denne juridiske »han« i lovgivningen. Det skal blot opfattes som en opfølgning af de mange hjertesuk, der fra radikal side er udsendt heroppefra over, at lovttekster ikke automatisk gøres kønsneutrale.

Lovforslaget udmærker sig i øvrigt ved ikke at være særlig omkostningskrævende, men det kan næppe i sig selv siges at være belastende.

Jeg bemærkede, at ministeren var positivt indstillet over for begge hovedintentionerne i forslaget. Jeg forstod også, at man ville gå ind i arbejdet på den måde, at man ville have nedsat et udvalg, der skulle se på sagen som helhed. Det håber jeg vi kan få lejlighed til at diskutere lidt mere indgående, inden vi bestemmer os til, om dette forslag skal frem til afstemning, for som allerede flere ordførere har været inde på, er der jo ingen grund til at udsætte afgørelser, hvis de er temmelig enkle og der er et overvældende flertal for sagen, ja, jeg tror endda omtrent enstemmighed her i salen.

Ministeren sagde, at de ændringer, vi har foreslået, er mere formelle end reelle. Det kan man måske nok sige, især hvis man ser det med en mands øjne, for naturligvis kan man stort set gøre alt det, vi vil opnå her, med den gældende lov. Men jeg tror ikke, at

man skal underkende den betydning, det har, ikke bare i denne sag, men i en masse andre sager, hvor vi kvinder ustandselig i lovgivningen løber ind i den lille diskrimination.

Jeg er ikke helt klar over, om ministeren ved, at hvis man har beholdt sit navn, når man er blevet gift, så får man – det havde jeg i hvert fald, da jeg i sin tid blev gift, det er godt nok længe siden – besværligheder på offentlige kontorer, hos halvoffentlige myndigheder, som simpelt hen ikke vil anerkende én uden at få opgivet og også angiver på diverse papirer, at man ikke bare har sit eget navn, men også, hvilket navn man har giftet sig til, eller rettere sagt: har bedt om at blive fri for. Det kan godt være, at det er en praksis, som ikke er så udbredt i dag, for i dag er der mange flere kvinder, der ønsker at bevare deres eget navn, men det er altså ikke nogen grund til rent lovgivningsmæssigt at fratage folk retten til at have deres eget navn og ligesom lægge op til, at de skal søge om at få lov til at beholde det.

Så spurgte ministeren, og det var der flere der gjorde – vist også hr. Knud Lind – om vi havde glemt at tage højde for, hvad man skal gøre, hvis ægtefæller er uenige. Jeg kunne næsten ikke tro, at ministeren også stillede det spørgsmål, for jeg må indrømme, at det opfatter jeg egentlig ikke som et juridisk spørgsmål. Man kunne da også spørge: hvad gør man, hvis ægtefæller ikke er enige om, hvilken skole deres børn skal gå i, eller hvor de skal rejse hen på ferie, eller hvad de skal have til middag? Det vedkommer faktisk ikke lovgivningen, det tilhører privatlivets fred, det er ikke noget, man behøver at lave lovreger for. Og hvis det bliver et meget alvorligt problem for folk, ja, så må de jo lade sig skille over det. Men jeg må sige som en ældre kone, der har passeret sølvbrylluppet, at vi må regne med, at det er den stærkeste, der vinder.

Jeg vil meget gerne takke fru Winnie Møller for den positive holdning, der var i hendes tale. Jeg er meget enig med hende i, at disse problemer trænger til en hurtig afklaring, så skal der være tale om et udvalg, er der i hvert fald ingen grund til at trække det i langdrag.

Det skal samtidig være et svar til fru Mette Madsen, som mente, at dette burde kobles sammen med en ændring af ægteskabsloven. For det første er det ikke sikkert, at vi skal